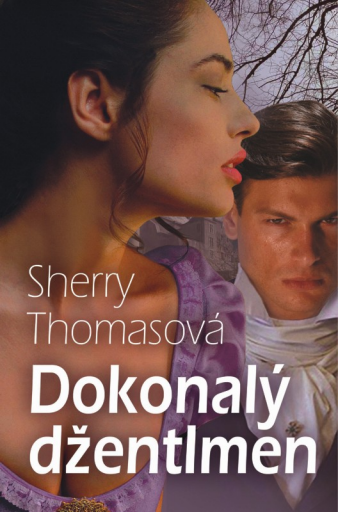

Sherry
Thomasová

Dokonalý džentlmen

Sherry Thomasová

Dokonalý džentlmen

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Sherry Thomas: The Luckiest Lady in London,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve The Berkley Publishing Group,
a division of Penguin Group (USA) LLC, New York 2013,
preložila Diana Ghaniová.

*Toto dielo je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2013 by Sherry Thomas
All rights reserved
Translation © Diana Ghaniová 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2015
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1844-9

Venujem X,
ktorého spoločnosť – a výkon –
si nesmierne užívam.

POĎAKOVANIE

Veľkodušnej redaktorky Wendy McCurdyovej a jej šikovnej asistentky Katherine Pelzovej.

Jedinečnej agentky Kristin Nelsonovej a všetkým v Nelson Literary Agency.

Tiffany Yatesovej Martinovej z FoxPrintEditorial.com, ktorej vízia ovplyvnila túto knihu.

Janine Ballardovej za najrýchlejšiu spätnú väzbu na svete.

Courtney Muratiovej a Shellee Robertsovej za to, aké sú úžasné.

Výkonnej redaktorky vo vydavateľstve Penguin za nekončnú trpezlivosť.

Rodine za to, že mi poskytuje stabilitu.

Čitateľom za to, že byť spisovateľkou mi prináša obrovskú radosť.

PROLÓG

/// Už od útleho detstva trávil Felix Rivendale každý deň pred olovrantom pol hodiny s rodičmi, a hoci mal na toto obdobie iba nejasné spomienky, nezabudol, že na tú chvíľu sa vždy tešil a zároveň z nej mal strach.

Každé popoludnie ho pestúnka priviedla k salónu. Placho zaklopal na dubové dvere a čakal, kým mu dovoľia vojsť. Matka, veľká krásavica, usadená v obľúbenom kresle, zakaždým odložila vyšívanie, vstala a privítala ho s roztvorenou náručou.

Vždy čo najrýchlejšie prebehol miestnosťou a zastal až pri jej objemnej sukni. Nesmel do nej naraziť. Varovali ho, že by bolo hrozné, keby jej nadvihol obruče na šatách.

Felix bol opatrný. Nechcel, aby sa stalo niečo hrozné. Obozretne obišiel sukňu plnú nástrah a sadol si na stoličku. Sedieť vedľa mamy a cítiť jej vôňu predstavovalo najobľúbenejšiu časť celého dňa. Zakaždým ho pohladkala po vlasoch a pobozkala na líce. Nazývala ho „môj koláčik“, čo v ňom vyvolávalo radosť aj zahanbenie.

Hneď nato však prišla najmenej obľúbená chvíľa. Otec, ktorý na nich dovtedy uprene hľadel, odkráčal k vzdialenému oknu a stal si chrbtom k miestnosti. Matka, ktorá sa dovtedy správala prívetivo, nasadila zvláštny chladný úsmev, prestala ho hladkať a vrátila sa k vyšívaniu. Felix ju mohol mlčky pozorovať, majúc pritom neustále pred očami otcov chrbát.

Ako päťročný bol presvedčený, že chyba je v ňom. Práve on bol zdrojom čoraz hmatateľnejšieho a hrozivejšieho napätia, ktoré zavládlo zakaždým, keď s ním rodičia museli tráviť čas. Počas tej polhodiny pred olovrantom sa cítil príšerne, no v ne-

deľu predpoludním, keď všetci traja sedeli v kostole v prednej lavici a farár mrmlal kázeň, prežíval hotové muky. Vnímal ich nechť sedieť vedľa neho a túžbu uniknúť. Zvieralo mu srdce a pri každom nádychu mal pocit, akoby vdychoval špendlíky.

Ako šesťročný dospel k ohromujúcemu záveru: rodičia sa nenávidia.

Po ďalších dvoch rokoch kradmého, no o to intenzívnejšieho sledovania však poopravil svoj názor. Rodičovská nenávisť nebola vzájomná. Matka svojho manžela nevedela vystáť, ale on k nej necítil nevraživosť. Markíz sa s ňou často usiloval nadviazať rozhovor, no jeho pokusy stroskotávali na jej chladných, ba priam bezočivých odpovediach. Okrem toho ju ustavične zahŕňal darčekom, ktoré neotvorené hádzala na dno truhlice. Felix o nich vedel, lebo rád sedával v jej izbe a dotýkal sa rôznych predmetov, keď si chodievala zajazdiť. Pritom si predstavoval, že s ním matka trávi viac času – že necíti zvyšky parfumu rozprášeného po izbe, ale vôňu jej šiat, akoby mu dovolila pritúliť sa k nej.

Raz popoludní, tesne po svojich ôsmych narodeninách, našiel v truhlici ďalší darček: veľkú čiernu zamatovú škatuľu. Vnútri na hladkom saténe ležal nádherný rubínový náhrdelník, lesknúci sa ako kvapky krvi. Položil ho k šnúre čiernych perál, diamantovým náušniciam, prsteňom, náramkom, brošiam a ozdobným hrebeňom do vlasov. Všetky šperky boli prekrásne a luxusné. Každý jeden kus.

Prečo matka nechce otcovi odpustiť?

Kedysi dávno Felix videl, ako lokaj dáva slúžke prsteň a hovorí, že nie je z pravého zlata. Vraj tak iba vyzerá a on dúfa, že raz si bude môcť dovoliť lepšie. Slúžka sa mu vrhla do náručia a bez okolkov ho pobožkala.

Ani nebol z pravého zlata, a ona sa tvárila ako v siedmom nebi. Prečo matku netešia otcove darčekom? Rozhodol sa, že sa na to opýta jej slúžky.

Príbeh, ktorý mu porozprávala, ho ohromil.

Kedysi dávno, presnejšie pred desiatimi rokmi, bola Mary

Hamiltonová najkrajšou debutantkou v Londýne. Mala veľa obdivovateľov, medzi ktorých patrila aj Gilbert Rivendale, markíz z Wrenworthu. Ona túžila po inom džentlmenovi, ktorý však, nanešťastie, nemal nijaké peniaze. Markíz ju požiadal o ruku a ona ho zdvorilo odmietla. No jeho to neodradilo. Šiel za Marínym otcom sirom Nigelom a za ruku jeho dcéry mu ponúkol obrovský majetok.

Sir Nigel mal slabosť pre hazardné hry a dlhy ho priviedli na mizinu, takže markízovu ponuku bez okolkov prijal a rozkázal Mary, aby sa zaňho vydala. Keď odmietla, zamkol ju do izby, aby sa nemohla stretávať so svojím milovaným.

Po štyroch mesiacoch v domácom väzení, kde ju držal o chlebe a vode, sa vzdala a o dva mesiace neskôr sa stala markízou z Wrenworthu.

Manželstvo bolo peklom od samého začiatku. Markíza cítila odpor k manželovi, ktorý jej zmaril sny, a keďže jej otec krátko po svadbe zomrel, rozhodla sa, že po zvyšok svojho života bude vynakladať všetko úsilie na to, aby jej muž preklínal deň, keď na ňu pozrel.

Markíz spočiatku veril, že získal ženu svojich snov, no markíza začala kúsok po kúsku nahlodávať jeho šťastie, až mu napokon zasadila strategický úder: preriekla sa, že Felix možno nie je jeho syn.

Keď si to chlapec vypočul, nevybehol z izby len preto, lebo sa nedokázal pohnúť. Matkina slúžka Jess Jenkinsová pri rozprávaní čistila jej hrebene a kefy, a keď skončila, vyhlásila: „Netrápte sa tým, mladý pán.“ Nato sa pobrala za ostatnými sluhami na večeru.

Felix v ten deň už nejedol a v noci ho zobudila nočná mora. Snívало sa mu, že rodičia ho poslali niekam preč. Potom už nezaspal, hoci zišiel do kuchyne a zjedol dva kúsky starého čajového pečiva, aby mu prestalo škvrkať v bruchu.

Na druhý deň sa jeho nočná mora naplnila. Otec navrhol, že by ho mohli poslať do prípravnej školy, lebo už dovŕšil osem rokov. Felixovi od strachu stiahlo žalúdok a očami pro-

sil matku, aby ho nikam neposielala. Markíza nepovedala ani slovo.

Celý mesiac prežil v obavách. Každý deň si dvakrát kontroloval šatník, aby sa uistil, že mu nikto nezbalil veci. Nič sa však nedialo a o internátnej škole už nepadlo ani slovo. Vychovávateľ Leahy sa takisto nezberal na odchod. Napokon mu Jess Jenkinsová prezradila, že matka s jeho odchodom nesúhlasila.

Zaplavila ho nevýslovná úľava a vďaka.

Zlé sny ho však prenasledovali aj naďalej. Vždy sa zobudil okolo pol dvanástej a nevedel zaspáť až do tretej ráno. Nechcelo sa mu prehadzovať v posteli, a tak sa po polnočnej maškrte prechádzal po Huntingtone a pozoroval hviezdy.

Čoskoro sa z Leahyho kníh naučil názvy súhvezdí. Pravidelný pohyb hviezd po nočnej oblohe mu prinášal vytúžený pokoj. Vždy zabudol na všetky problémy.

Situácia u nich doma sa pomaly a isto zhoršovala. Plynúce roky neobmäkčili matkino ľadové srdce a jej manžel sa utápal v čoraz väčšom zúfalstve.

Felix sa pokúšal utešiť oboch rodičov. Dával im darčeky – kytice divých kvetov matke, kamene s odtlačkami fosílií otcovi. Markíz na dary sotva pozrel, markíza prejavovala prehnané nadšenie.

Atmosféra medzi nimi bola čoraz jedovatejšia.

Gilbert Rivendale bol územčistý, svetlovlasý, modrooký, s nevýraznými črtami. Felix, naopak, bol nezvyčajne krásne dieťa a ponášal sa najmä na matku. Mal vysokú, štíhlu postavu, tmavé vlasy a sýtozelené oči. Ale zúfalo si želal, aby sa niečím podobal aj na otca. Chcel mať rovnaký hruškovitý nos, slabú bradu alebo riedke obočie, aby si ho ten úbohý muž nemusel dennodenne premeriavať, či nenájde nejaký dôkaz, že je naozaj jeho syn.

Markíza trápili pochybnosti až do konca života, ale Felix si bol po čase jeho otcovstvom istý. V markízovej neprítomnosti mu matka ledva kývla na pozdrav. Jej prejavy náklonnosti voči synovi boli len pretvárkou, ktorou chcela v manželovi vy-

volať žiarlivosť a nespokojnosť. Mal byť presvedčený, že synovým otcom je muž, ktorého ľúbila oveľa viac ako jeho.

Felix nenávidel bezcitnosť, s akou na túto hru využívala svojho jediného syna. Bolo jej ukradnuté, ako sa cíti. Rovnako nenávidel otcovu hlúposť, lebo nedokázal pochopiť, že manželka sa s ním iba zahráva. Keby bol Felix naozaj plodom cudzoložstva, nikdy by sa to neodvážila ani len naznačiť.

Ako trinásťročný sa nevedel dočkať, kedy odíde do súkromnej školy, hoci ho tam čakali nechutné obedy, prievan v izbách a bitky medzi chlapcami. Chcel byť hocikde inde, len nie doma – čo najďalej od matkiných intríg a otcovej úbohosti.

Markíze sa podarilo zabrániť mu v odchode. Chcela ho na blízku, aby mohla ďalej trápiť svojho muža. Felix musel zostať v Huntingtone a rodičia mu najali dvoch nových učiteľov.

A tak sa naučil hrať ich hru.

Na pravidelných stretnutiach pred olovrantom začal matke, ktorá sa pri pohľade naňho tvárila ako stelesnenie materinskej nehy, predkladať nové a nové požiadavky. Sladko si vypýtal najlepší teleskop, predplatné vedeckých časopisov, knihy o astronómii, ako aj nehorázne zvýšenie štvrťročnej apanáže, aby si mohol kúpiť všetko, po čom túžil.

Vymýšľal si príbehy, ktorými chcel naštrbiť jej vieru vo vlastnú moc. *Tak veľmi ma to mrzí, mami*, prehodil nevinne, keď raz náhodou osameli.

Čo také? opýtala sa.

Ach, ty nevieš? Tak potom nič! vyhrkol naoko rozrušene, a keď doňho vytrvalo dobiedzala, prezradil jej, že otec má vraj v meste milenku a je do nej po uši zaľúbený.

Tú tajomnú slečnu využíval skoro dva roky a s cynickým pobavením sledoval, ako markíza neúspešne hľadá nehanebnú pobehlicu, čo si dovoľila omotať okolo prsta muža, ktorého neľúbila a nechcela s ním žiť.

Napokon zistila, že si ju syn vymyslel, a ihneď prestala predstierať materinskú lásku. Felix sa stal v pätnástich rokoch jej obávaným protivníkom.

Napriek tomu ho matkina nečakaná smrť o dva roky neskôr hlboko zasiahla. Bojovali spolu, no pri jej nehybnom tele si s očami plnými slz uvedomil, že jemu v boji nešlo o moc. V skutočnosti sa celý čas pokúšal získať si jej náklonnosť alebo aspoň obdiv. Usiloval sa jej ukázať, že sú si podobní. Keby chcela, mohli byť dobrí priatelia a spojenci.

Otec zomrel v priebehu niekoľkých mesiacov. Felixa šokovalo, ako veľmi ním otriasla strata toho nešťastného muža, trpiaceho za svoju osudnú chybu viac ako dvadsať rokov, ktorý podľa rodinného lekára zomrel na zlomené srdce.

Pri pohľade na jeho rakvu, ktorú pomaly spúšťali do zeme, si uvedomil, že hoci s otcom na prvý pohľad nemali nič spoločné, pod povrchom obaja rovnako túžili po láske. Obaja v sebe živili tvrdohlavú nádej, ktorú nezmazali ani roky odmietania.

/// Felix sa rozhodol, že zmení celý svoj život.

V sedemnástich sa stal jedným z najbohatších šľachticov v krajine, a keďže odmalička žil v ústraní, mal čistý štít a mohol si vytvoriť celkom novú osobnosť.

Rozhodol sa, že bude postupovať podľa matkinho vzoru. Markíza z Wrenworthu si aj napriek domácej tyranii udržala nepoškvrnenú povesť. V spoločnosti ju považovali za dokonalú dámu – stelesnenie dobrej a čestnej ženy.

Felix mal v pláne zatieniť jej povesť aj vplyv. Mala to byť primeraná odplata od syna, ktorému venovala tak málo času.

Poučil sa aj od otca. Sľúbil si, že nikdy nespraví takú chybu ako on. Nikdy nebude nikoho milovať celým srdcom aj dušou. Nájde si priateľov, dovoľ si cítiť miernu náklonnosť, ale láska nebude mať v jeho srdci miesto.

Láska oslabuje, a on mal bezmocnosti dosť na celý život. Odteraz chcel mať všetko pevne vo svojich rukách.

A dosiahol pozoruhodný úspech.

V Cambridgei študoval matematiku a fyziku. Medzi spolužiakmi bol obľúbený a rovnako rýchlo si získal aj celú londýn-

sku spoločnosť. Zakrátko sa stal jedným z najžiadanejších slobodných mužov.

Spočiatku sa bál, že stretne ženu, ktorá si ho podmaní, no sezóny plynuli, a hoci sa zoznámil s mnohými dámami, ani jedna mu neprenikla do srdca. Akoby jeho schopnosť milovať zakopali dva metre pod zem spolu s rodičmi.

Pri pohľade na hviezdy mu občas chýbalo, že nič necíti, no väčšinou si spokojne užíval život, v ktorom mal všetko – najmä svoje srdce – pod úplnou kontrolou.

V roku 1885 oslávil dvadsiate piate narodeniny a začal naznačovať, že je pripravený oženiť sa s tou pravou ženou. Matróny si spokojne vydýchli. Ten chlapec vie, čo sa patrí.

V skutočnosti však nemal v úmysle uzavrieť manželstvo, kým nebude mať aspoň štyridsaťpäť. Spoločnosť, ktorá tak zbožňovala pekelný inštitút manželstva, si zaslúžila, aby ju zavádzal. Nech mu len začnú dohadzovať dievčatá. Povedal predsa, že sa chce oženiť s tou pravou, a tá príde najskôr o dvadsať rokov. Vezme si nejakú naivnú sedemnásťročnú debutantku s veľkým poprsím, ktorá ho bude zbožňovať.

Vtedy ešte netušil, že sa náhle ožení už ako dvadsaťosemročný a vezme si ženu, ktorá mala sedemnásť už dávno, nie je naivná ani obdarená veľkými prsami, hľadá naňho s neskrývaným podozrením a za všetkými jeho činmi hľadá nejakú zlomyseľnosť.

Tá dáma sa volala Louisa Cantwellová.

PRVÁ KAPITOLA

/// Hoci lord Wrenworth nepočul o Louise Cantwellovej až do jari 1888, jeho meno svietilo na jej zozname slobodných mladých mužov už od roku 1883 – dávno pred tým, ako vyhlásil, že sa chce oženiť.

Mená slobodných boháčov žijúcich v kráľovstve si zapisovala už niekoľko rokov a zoznam často upravovala, no iba

zriedka sa zamýšľala nad takmer mýtickým lordom Wrenworthom. Nebola naivná a dobre vedela, že pre Dokonalého džentlmena nie je vhodnou partiou.

Po prvé, Cantwellovci nemali peniaze. Louisa, jej štyri sestry a matka žili iba z neveľkej renty, ktorá prináležala pani Cantwellovej. Keď mama zomrie, dcéram nezostane viac ako zopár šiat.

Po druhé, rodina mala pomerne škandalóznou poveseť, čo spôsobil nebohý pán Cantwell, ktorý sa kedysi oženil pre peniaze. Nedalo sa však povedať, že by bol zlý: keď si uvedomil, že jeho krásna novomanželka nie je taká bohatá, ako sa domnieval, pokrčil plecami a zmieril sa s neúspechom. No kým žil, rodina a starí priatelia sa s pani Cantwellovou vôbec nestretávali. A hoci dcéry mali v spoločnosti poveseť úctyhodných dám, bola ošúchaná ako niektoré Louisine spodničky.

No keby sa potenciálny ženích zmieril s Louisinou prázdnu peňaženku a pochybnými rodičmi, musel by jej prepáčiť ešte aj ohromnú nevzdelanosť. Louisa nevedela maľovať, hrať na klavíri, neovládala nijaký cudzí jazyk. O umení, histórii a literatúre mala len mizivé vedomosti, a písanie radšej ani nespomínala.

Netrápilo ju však, že nemá peniaze, urodzený pôvod a všestranné vzdelanie. Hnevalo ju, že sa potrebuje vydať za niekoho, kto ju zabezpečí, a pritom nie je ktovieaká krásavica. Občas sa cítila ako lovec divej zveri bez pušky.

Dve staršie sestry oplývali krásou, no Frederica nevychádzala z izby, odkedy prekonala kiahne, ktoré jej na tvári zanechali drobné jamky, a Cecilia trvala na tom, že sa bude bozkávať len so svojou najlepšou priateľkou Emily Miltonovou.

Louisine mladšie sestry Julia a Matilda takisto neprichádzali do úvahy. Julia netušila, čo je zvädzanie, a chúďatko Matilda trpela epilepsiou.

Sestry však boli zručné a schopné pracovať, takže by si na seba zarobili ako vychovávateľky alebo spoločníčky dám. Louisa si bola istá, že aj Frederica by sa vzdala života v ústraní, keby jej hrozilo, že zomrie od hladu. O Matildu sa však bo-

lo treba postarať, a práve preto sa Louisa rozhodla uloviť boháča. Chorá sestrička by nezvládla vstup do londýnskej spoločnosti, takže sa oň musela pokúsiť ona.

Keď si ako šestnásťročná uvedomila, čo ju čaká, išla na dlhú prechádzku, aby sa nikto nestal svedkom jej zúfalstva. Dopriala si hodinu. Po návrate domov siahla po denníku a nalistovala poslednú stranu.

Všetko, čo chcem:

1. Domček.
2. Toľko kníh, koľko sa do toho domčeka zmestí.
3. Dobrý teleskop.
4. Messierov katalóg.
5. Učiteľa vyššej matematiky.

Kým sa zdalo, že Frederica aj Cecilia sa dobre vydajú, Louisa sa odvažovala snívať, že sa stane šťastnou a finančne nezávislou starou dievkou. Snívajú však len dievčatá, ktoré si to môžu dovoliť – a ona už medzi ne nepatrila. Preškrtila zoznam vecí, ktoré chcela od života, a začala si písať nový.

Všetko, čo potrebujem, aby som si našla muža s ročným príjmom päťtisíc libier.

Louisa by si rada našla boháča už ako devätnásťročná – lady Balfourová, sesternica pani Cantwellovej, sľúbila, že jednej z neterí zaplatí výdavky na sezónu. Najprv však musela vydať vlastné dcéry, a potom zasa nechodila do spoločnosti, lebo trúchlila za manželom sirom Augustom.

Keď Louisa na jar 1888 konečne dorazila do Londýna, jej zoznam vyzeral takto:

Všetko, čo potrebujem, aby som si našla muža s ročným príjmom päťtisíc libier:

(Keďže sama nemala peniaze, podcenila výdavky muža s takýmto príjmom, ako aj počet ľudí, ktorí závisia od jeho potenciálnej štedrosti.)

1. *Zohnať vypchúvky poprsia.*
2. *Zistiť recepty na lesklé vlasy, biele zuby a jemnú pokožku.*
3. *Vyznať sa v móde, látkach, štýloch a strihoch šiat, ktoré pristanú mojej postave.*
4. *Oboznámiť sa s francúzštinou aspoň na úrovni fráz z jedálneho lístka.*
5. *Naučiť sa ako-tak tancovať.*
6. *Vedieť lichotiť džentlmenovi.*
7. *Vedieť lichotiť džentlmenovej matke a sestrám.*
8. *Pochopiť, že hoci sa muž zaujíma o mladú dámu, aj tak sa väčšmi zaujíma o seba.*
9. *Nezabúdať, že ak spoločnosť vidí veselú mladú dámu, nebude ju považovať za intrigánku.*
10. *Pred začiatkom sezóny vymyslieť stratégiu a pred každým stretnutím mať premyslenú taktiku. Čas je obmedzený a príprava dôležitá.*
11. *Nezabúdať, že nech sa stane čokoľvek, nesmiem zlyhať.*

Louisa mala už dvadsaťštyri rokov, keď zišla po schodoch na svoj prvý ples. Roky prípravy – ten zoznam si nespísala len tak pre nič za nič – sa však vyplatili. Londýnska spoločnosť ňou bola očarená. Presnejšie, tou slečnou Cantwellovou, ktorú predstavila navonok. Správala sa priateľsky, ale nie priveľmi, bola milá, ale nevnucovala sa, užívala si svoju chvíľu slávy a ani náznakom nedala najavo chamtivosť či zúfalstvo.

Najlepšie bolo, že sa všetci zhodli, že slečna Cantwellová je krásavica na pohľadanie.

Jej krásu dávali rozličné prívlastky. Krk vraj mala štíhly ako labuť, obyčajné modré oči azúrové, akvamarínové či dokonca blankytné. Nikto v Londýne navyše očividne nepoznal skromné slovo hnedý. Jej obdivovatelia trvali na tom, že vlasy má mahagónové alebo gaštanové, prípadne použili iný prívlastok súvisiaci so stromami. Niektorí zrejme chceli vyznieť ešte poetickejšie a tvrdili, že sú titánové alebo medené, upriamujúc pozornosť na pár zlatočervených pramienkov.

V súvislosti s toľkými slovnými hračkami strávila niekoľko nocí v záchvate smiechu pod prikrývkou, no občas ju pochytil strach. Čo ak si nedokáže udržať dobrý dojem do konca sezóny? Ľudia si určite čoskoro všimnú, že vlasy má lesklé iba vďaka majonéze, ktorú si na ne už roky nanáša, že sa usmieva so zovretými perami, aby skryla zopár krivých zubov, a že ak by nevlastnila všetky tie šikovné vypchávkys, nemala by čím vyplniť šaty.

Zatiaľ však všetko išlo ako po masle.

Zlietali sa k nej samí príjemní a vhodní džentlmeni, o akých dovtedy mohla iba snívať. Pravdaže medzi nimi bolo zopár takých, čo dvorili obľúbeným dievčatám iba zo zvyku, alebo takých, čo sa pri nej pristavili len kvôli priateľom, ktorí sa zdržiavali v jej blízkosti. Veľké davy obdivovateľov ju znepokojovali, lebo potom nebolo ľahké nenápadne povzbudzovať dvoch džentlmenov, na ktorých sa upriamila. Ani jeden totiž nemal odvahu súperiť o pozornosť s neviazanejšími mladými mužmi, o ktorých nemala záujem. Vo väčšej spoločnosti sa navyše neodvažovala správať otvorenejšie.

Chcela si vybrať medzi vikomtom Firthom a Williamom Pittom, dedičom baróna Sunderleyho. Obaja boli milí a úspešní muži z vidieka a zdalo sa, že sa chcú naozaj usadiť. Lord Firth mal okolo tridsaťpäť, a hoci neoplýval ktovieakou krásou, nebol na zahodenie. Pôsobil ako dobrý človek, ibaže trochu úzkoprý. Okrem toho sa zdalo, že sa dá ľahko ovplyvniť ženou, ak ho tá dokáže presvedčiť, že má v skutočnosti rovnaký názor ako on.

Okuliarnatý zavalitý Pitt sa jej páčil ešte viac. Vycítila, že je oveľa poddajnejší, no mal menší príjem ako lord Firth. V konečnom dôsledku však nebola podstatná celková suma, ale percento, o ktorom bude rozhodovať ona.

Louisa si bola istá, že William Pitt je pre ňu ten vhodný. Na nešťastie on vôbec netušil, ako jej má dvoriť. Nevedel tancovať, nepútal na seba pozornosť a netušil, o čom s ňou má konverzovať, takže v kruhu obdivovateľov sa často ocital na okraji.

Napriek tomu sa Louise páčil. Keby sa zaňho vydala, mohla

by ho naučiť, ako sa správať v spoločnosti. Alebo by sa po svadbe usadili na vidieku a on by sa vôbec nemusel stretávať s ľuďmi, keby o to nestál. Lenže najskôr ho musí donútiť, aby ju požiadal o ruku.

Na plesu lady Savarinovej s myšlienkou na ušľachtilý cieľ zdvojnásobila úsilie. „Čo si myslíte, páni, čaká nás upršané leto?“ opýtala sa, keď k nim doľahlo hrmenie.

„To by nebolo fér,“ reagoval jeden z mládenčov. „Ak má pršať, nech prší v zime, keď je počasie aj tak nanič. Anglické leto je beztak dosť krátke.“

„Súhlasím,“ pridal sa ďalší. „Večná škoda.“

„Čo vy na to, pán Pitt?“ Louisa sa obrátila k svojej obeti. „Vraj sa zaoberáte meteorológiou. Neviete, či nás čakajú daždivé mesiace?“

William si celý šťastný náhlivo odkašľal. „Náhodou viem. Po preskúmaní údajov je jasné, že súčasné poveternostné podmienky v kombinácii s...“

„Čo to má znamenať? Sme azda na stretnutí Kráľovskej spoločnosti? Vari som netrafil? Slečna Cantwellová, naozaj ste to vy? Prečo sa zhovárate o takej nudnej téme? Koho zaujímajú poveternostné podmienky?“

Pri tých posmešných slovách William ihneď stíchol a Louisa v duchu zastonala. Drummonda, ktorý sa k nim pripojil, však nesmela ničím uraziť. Z nepochopiteľných príčin bol jedným z „rozhodcov“ londýnskej spoločnosti. Zrejme preto, lebo nikto nechcel byť terčom jeho okázalej bezočivosti.

„Pán Drummond,“ oslovila ho s bežnou dávkou srdečnosti, „zhovárame sa o počasí a pán Pitt nám chcel práve povedať o...“

Ak dúfala, že prijme jej mierne pokarhanie, mylila sa. Skočil jej do reči rovnako ako Pittovi. „Podľa mňa nemá zmysel rozprávať sa o niečom, s čím aj tak nič nenarobíte.“

Chudák William očervenel ako rak. Louisa zaťala zuby. Drummond nepatril medzi jej obdivovateľov, no rád pred ňou predvádzal svoje schopnosti v oblasti dvorenia. Bohužiaľ,

bol presvedčený, že ak chce pôsobiť nadradene, ostatní musia v porovnaní s ním vyznievať hlúpo.

„Podľa mňa je meteorológia dôležitá veda,“ doľahol k nej neznámy hlas odkiaľsi sprava.

Zvláštne, no Drummond prijal tento výrok bez akýchkoľvek nepríjemných poznámok. „Ach, ako myslíš, Wren.“

Wren? Žeby to bol...

Pitt si s úľavou vydýchol. „Ďakujem, lord Wrenworth.“

Dokonalý džentlmen osobne. Povedať, že pre Louisu by predstavoval dokonalého manžela, bolo rovnako nepresné ako označiť plnokrvníka za ťažného koňa. Mal ročný príjem viac ako dvestotisíc libier, no bohatstvo nebolo jeho jedinou prednosťou. Bol príťažlivý, vyšportovaný, charizmatický a taktický. Navyše sa za každých okolností správal, ako sa patrí, a keby mu chcel niekto niečo vytknúť, musel by ho skúmať pod mikroskopom.

Bol ako princ z rozprávky. Takmer doslova.

Louisa sa za markízom nenaháňala. Rozumná žena, ktorá nemá ani na koč, netrávi čas snívaním o bričke. No keď sa lord Wrenworth zamiešal do kruhu jej obdivovateľov, nedá si predsa ujsť možnosť dôkladne preskúmať všetky jeho dobré vlastnosti.

Musí však byť veľmi nenápadná. Sklopila oči a začala od topánok.

Prežili už prinajmenšom dve, ba možno aj tri sezóny, no predsa nepôsobili obnosene, iba pohodlne. Vyleštená mäkká koža bola poddajná a príjemná ako milenkino pohladenie.

Naopak, Pittove topánky vyzerali, akoby ho tlačili na palcch a zároveň mu odierali päty.

Sústredila sa na Wrenworthove dokonale vyžehlené nohavice a pohár šampanského, ktorý držal v ruke. Mnohí hostia zvierali krištáľové poháre – lady Tenwhestlová stískala ten svoj rovno pred sebou, Drummond sa s ním lenivo pohrával. Pohár lorda Wrenwortha však vyzeral, akoby sám preskočil zo

stola do jeho rúk, lebo vedel, že nikde inde nebude vyzerateľ lepšie a vznešenejšie.

Na tej istej ruke nosil pečatný prsteň s erbom vyrytým do veľkého sýtooranžového karneolu. Z čierneho večerného obleku mu trčali biele manžety košeľe, ozdobené na pohľad jednoduchými zlatými gombíkmi s jemným vzorom, na ktorý z takej diaľky nedovidela.

Zrazu si uvedomila, že hrá o čas – že sa bojí pozrieť vyššie. Čo by však mohol vykonať takej vecnej žene, akou nepochybne je? V srdci neukrývala nijaké romantické túžby. Keby sa nemusela vydať, veľmi rada by zostala starou dievkou.

Napokon zdvihla zrak. Nech to má čo najskôr za sebou. Mal husté tmavé vlasy a aristokratický profil. Obrátil sa k nej, ako-by vycítil, že naňho hľadí.

Dočerta so všetkými, čo jej tvrdili, že Dokonalý džentlmen je pekný. Nebol pekný, bol doslova krásavec. Stačil jediný pohľad do jeho pokojných, hypnotizujúcich zelených očí, a všetky tie dovtedy nepoznané romantické túžby zasiahli jej srdce ako guľka.

„Slečna Cantwellová,“ oslovil ju Drummond, „dovoľte mi predstaviť vám môjho váženého priateľa markíza z Wrenworthu.“

Lord Wrenworth sa mierne uklonil – plynulo a nenútene, ako sa patrí. Tváril sa prívetivo, vôbec nie arogantne ani povýšenecky. „Teší ma, slečna Cantwellová.“

Z jeho úsmevu sa jej podlamovali kolená a hrozilo, že sa roztopí ako čokoláda. Ako sa má brániť pred dokonalosťou? Ako sa bránia ostatní?

Musí to dokázať. V Londýne ju čaká neľahká úloha. Nesmie prenasledovať lorda Wrenwortha po celom meste v márnej nádeji, že si ju napokon všimne. Nepochybovala, že je veľmi vnímavý – neuniklo by mu, ako pochabo sa správa, no zachoval by sa láskavo, aby v nej nevyvolal rozpaky. Nenápadne by ju nasmeroval k dostupnejším džentlmenom a starostlivo by jej pripomenul, že od jej rozumného výberu manžela závisí veľa vecí.

No čo teraz? Vedela sa síce pretvarovať, ale nie až tak dokonale. Ako sa môže vydať za lorda Firtha alebo pána Pitta, keď hlboko vnútri zahorela láskou k niekomu inému? Tí dvaja sa s jedinečným lordom Wrenworthom nedali ani porovnať.

„Lord Wrenworth,“ zamrmlala a uklonila sa.

Keď sa vystrela, pohľady sa im znova stretli. Dostala zo seba ešte zopár bezvýznamných slov: *Áno, prvú sezónu si nesmierne užívam. Bohužiaľ, rodina tu so mnou nie je. Nie, londýnsky vzduch sa mi nezdá taký škodlivý, ako sa vraví. Stála pred ním hrdinsky vystréta, hoci sa vnútri roztápala ako zmrzlina.*

Zrazu sa nevedela nadýchnuť. Srdce jej tlklo od vzrušenia a paniky. Celé telo sa jej rozhorúčilo a ona očervenela, neschopná zakryť svoje pocity.

O sekundu ju zalial studený pot.

Netušila, odkiaľ to vie, ale bola si istá, že lord Wrenworth sa správa zdvorilo iba zo slušnosti. Zrazu bola presvedčená, že mu pripadá smiešna.

Keď ich predstavili, Drummond sa opäť rozhovoril o sebe. Lordovi Wrenworthovi očividne neprekážalo, že jeho priateľ strhol na seba všetku pozornosť, a o chvíľu sa zaozprával s lady Tenwhestlovou, dcérou lady Balfourovej a Louisinou gardeámou.

Aký je úctivý, vľúdny a uhladený! Louisa sa však nemohla zbaviť nepríjemného pocitu, že ňou v skutočnosti pohŕda. Zdalo sa jej, že ju v duchu prirovnáva k ropuche, ktorá chce pobožkať princa. Ibaže nie k takej, čo sa po bozku zmení na princeznú, ale k obyčajnej bradavičnatej obojživelnéj potvore, ktorá nič iné nedokáže.

Dovtedy netušila, že by si mohla pripadať taká zahanbená aj bez toho, aby ju niekto verejne ponížil. Alebo taká sklamaná z toho, že ho nemôže prenasledovať po celom Londýne.

Toľko k oneskorenému prebudeniu romantických citov.

Rázne sa oviala vejárom a začala predstierať, že počúva Drummonda.

Lord Wrenworth sa jej už neprihovoril, no minúty plynuli